

Tu nu te vei scufunda!

«Și, în ziua aceea, când s-a făcut seară, le-a spus: „Să trecem dincolo!” Și, dând drumul mulțimii, ei L-au luat, așa cum era, în corabie. Dar erau și alte corăbii cu El. Și s-a făcut o furtună puternică de vânt și valurile loveau în corabie, încât era aproape să se umple. Și El era la cârmă, dormind pe căpătâi. Și ei Îl trezesc și-I spun: „Învățătorule, nu-Ți pasă că pierim?” Și, trezindu-Se, a muștrat vântul și a spus mării: „Liniște! Taci!” Și vântul a stat și s-a făcut liniște mare. Și le-a spus: „Pentru ce sunteți fricoși? Cum de nu aveți credință?” Și s-au temut cu mare teamă și ziceau unii către alții: „Cine deci este Acesta, că și marea și vântul ascultă de El?”» (Marcu 4,35-41)

Nevoia omului oferă lui Dumnezeu ocazia de a ajuta. Acesta este un adevăr, de care noi toți cu siguranță nu ne îndoim. Și cu toate acestea deseori, când ajungem în necaz și nevoi, suntem așa de puțin pregătiți să ne bazăm pe ajutorul lui Dumnezeu. A rosti sau a auzi un adevăr este cu totul altceva decât a practica puterea acestui adevăr. Să spui că Dumnezeu este puternic, ca să ne păzească în furtună, atunci când marea este liniștită este cu totul altceva decât să arăți credință față de această putere, atunci când în jurul nostru furtuna face ravagii. Și cu toate acestea Dumnezeu este totdeauna Același, Același în furtună și Același când vântul este liniștit, Același în boală și sănătate, în dificultăți și în liniște, în sărăcie și în belșug - «Același ieri și azi și în veșnicie» - Același, pe care credința în toate împrejurările și în toate timpurile se poate rezema, de care se poate agăța și pe care se poate sprijini.

Dar vai, deseori ne aflăm în necredință. În aceasta este cauza slăbiciunii noastre și a eșecului nostru. Noi suntem consternați și nervoși, când ar trebui să fim liniștiți și plini de încredere; privim la împrejurări, când ar trebui să privim la Dumnezeu; facem semn tovarășilor noștri, ca să ne ajute (Luca 5,7), când ar trebui «să privim la Isus». În felul acesta pierdem mult și dezonorăm pe Domnul în căile noastre. Fără îndoială, sunt puține lucruri de care trebuie să ne smerim mai profund decât de înclinația noastră de a nu ne încrede în Domnul, atunci când avem parte de greutăți și ispite. Prin această neîncredere în Domnul Isus Îi întristăm inima; căci neîncrederea rănește totdeauna o inimă iubitoare. Să ne gândim de exemplu la scena dintre Iosif și frații lui din Geneza 50,15-18: «Și când frații lui Iosif au văzut că tatăl lor a murit au zis: „Poate că Iosif ne va urî și ne va întoarce tot răul pe care i l-am făcut.” Și au trimis la Iosif, zicând: „Înainte de a muri, tatăl tău a poruncit, zicând: Așa să-i spuneți lui Iosif: „Te rog, iartă acum vina fraților tăi și păcatul lor, pentru că ți-au făcut rău”. Și acum, iartă, te rugăm, vina robilor Dumnezeului tatălui tău.” Și Iosif a plâns când i-au vorbit ei.» - Aceasta era o răsplată tristă pentru toată dragostea și harul și grija plină de afecțiune pe care Iosif cel jignit le-a dovedit-o. Cum puteau ei să creadă, că el, cel care de bună voie și pe deplin i-a iertat și le-a cruțat viața, atunci când ei erau cu totul sub puterea lui, după atâția ani de bunătate ar putea să se arate că are sentimente de răzbunare față de ei? Era o nedreptate dureroasă, și de aceea nu a fost de mirare, că «Iosif a plâns când i-au vorbit ei». Ce răspuns la teama lor și la suspiciunea lor nedemnă! Un râu de lacrimi – însă așa este dragostea. «Și Iosif le-a zis: „Nu vă temeți; sunt eu în locul lui Dumnezeu? Voi, în adevăr, ați gândit rău împotriva mea, dar Dumnezeu a gândit spre bine, ca să facă așa cum este astăzi, să păstreze viața unui mare popor. Și acum, nu vă temeți; vă voi hrăni pe voi și pe copiii voștri.” Și i-a mângâiat și le-a vorbit inimii» (Geneza 50, 19-21).

Așa a fost cu ucenicii, după cum vom vedea. Ucenicii sărmani au ajuns într-un necaz foarte mare. Minte lor nu le mai poate ajuta. O furtună puternică – corabia plină cu apă – Domnul adormise. Acesta era realmente un moment care i-a pus la probă, și dacă ne uităm la noi înșine nu trebuie să ne mirăm de teama și neliniștea ucenicilor. Nu se poate presupune că noi în locul lor am fi făcut mai bine. Totuși putem vedea ce le lipsea. Istorisirea a fost scrisă spre învățătura noastră, și noi trebuie s-o studiem, ca să găsim ce se cuprinde în ea pentru noi.

Privit în liniște, nimic nu este mai absurd și mai neînțelept ca necredința. În scena pe care o studiem, această absurditate este evidentă; căci ce era mai lipsit de înțelepciune decât să crezi că ar fi fost posibil ca corabia să se scufunde cu Fiul lui Dumnezeu la bord? Și tocmai de aceasta se temeau ei. Probabil că în acest moment nu s-au gândit la Fiul lui Dumnezeu. Ei s-au gândit la furtună, la valuri, la corabia plină cu apă, și după judecata omenească ei erau pierduți fără speranță. Așa este inima necredincioasă, care totdeauna caută deducții logice. Ea privește totdeauna la împrejurări și exclude pe Dumnezeu. Credința dimpotrivă privește numai la Dumnezeu și exclude împrejurările.

Ce diferență! Credința este fericită și în nevoia cea mai mare, și anume de aceea, pentru că ea știe, că Dumnezeu folosește o astfel de ocazie, ca să mângâie și să ajute. Este bucuria ei să stea liniștită în Dumnezeu și ea se bucură că Dumnezeu găsește ocazii ca să-Și poată desfășura gloria. Așa este credința. Putem liniștiți spune, că ea ar fi făcut pe ucenici capabili ca în furtună să se culce alături de Domnul și să doarmă. Necredința dimpotrivă i-a neliniștit; ei nu se puteau odihni și din cauza temerilor lor lipsite de credință au trezit chiar și pe Domnul binecuvântat din somnul Său! Obosit din cauza lucrării permanente, El avea câteva clipe să Se odihnească în timp ce corabia traversa lacul. El știa ce era oboseala; El a venit aici jos în toate împrejurările noastre. El a cunoscut sentimentele noastre și toate slăbiciunile noastre. El, «Cel care a fost ispitit în toate ca și noi, dar fără păcat», a fost în acele momente ca Om și ca Om a dormit pe o pernă și a fost clătinat de valurile lacului. Furtuna a lovit corabia și valurile se prăvăleau peste ea, cu toate că Creatorul în Persoană era la bord în acel Om obosit și care dormea.

Taină profundă! El, Cel care a făcut lacul și putea să țină vânturile în mâna Sa atotputernică, stătea culcat în partea dinapoi a corăbiei și a permis lacului și vântului să-L trateze așa de brutal, ca și cum ar fi fost un om obișnuit. Aceasta era prezentarea naturii umane a Domnului nostru. El era obosit. El dormea, și a fost aruncat încoace și încolo pe valurile lacului, pe care mâinile Sale l-au făcut. Iubite cititor, oprește-te și gândește-te la această realitate minunată! Nici o vorbire, nici o peniță nu poate reda corect o astfel de scenă. Noi nu o putem explica suficient; putem numai să ne uimim și să adorăm.

Dar așa cum am spus, necredința a trezit pe Domnul din somnul Lui. «Și ei Îl trezesc și-I spun: „Învățătorule, nu-Ți pasă că pierim?» Ce întrebare! «Nu-Ți pasă?» Cât de mult trebuie să fi rănit aceasta inima plină de sentimente a Domnului Isus! Cum puteau ei să gândească, că El a rămas indiferent în neliniștea și pericolul lor? Cât de complet au pierdut ei din ochi dragostea Sa – ca să nu mai vorbim de puterea Sa -, dacă au putut spune: «Nu-Ți pasă că pierim?»

Și totuși, nu vedem noi în aceasta oglindit propriul nostru chip? Cât de des oftează inimile noastre în clipe de apăsare și necaz, chiar dacă buzele noastre nu rostesc: «Nu-Ți pasă?» Probabil suntem legați la pat printr-o boală și dureri și știm că un cuvânt de la Dumnezeuul puterii poate să ne facă sănătoși pe deplin – și totuși acest cuvânt nu este rostit. Sau probabil suntem în nevoie din cauza hranei zilnice și știm că argintul și aurul și toate animalele de pe

pământ aparțin lui Dumnezeu – da, că comorile universului sunt în mâna Sa -, și totuși zilele trec una după alta, fără ca nevoia noastră să fie înlăturată. Cu alte cuvinte, călătorim aici peste ape adânci, furtuna vuisse, val după val se ridică peste corăbioara noastră, am ajuns în nevoie stringentă, cunoștința noastră nu este suficientă să ne ajute și inimile noastre sunt deseori pregătite să pună întrebarea îngrozitoare: «Nu-Ți pasă?» Acest gând este foarte umilitor. Gândul că noi prin necredința noastră și lipsa de încredere deseori rănim inima iubitoare a lui Isus ar trebui să ne umple cu cea mai profundă pocăință.

Și apoi lipsa de înțelepciune a necredinței! Cum ar putea El, Cel care Și-a dat viața pentru noi, a părăsit gloria Sa și a venit în lumea aceasta plină de trudă și suferință ca să moară pe cruce moartea rușinoasă, ca să ne elibereze de mânia veșnică, să omită să îngrijească de noi? Și totuși noi înclinăm să ne îndoim și devenim așa de ușor nerăbdători în încercări mici, uitând că încercarea adevărată, de care noi ne temem așa de mult și sub care suspinăm așa de mult, este cu mult mai prețioasă decât aurul. Cu cât adevărata credință este încercată mai mult, cu atât mai luminoasă strălucește și drept urmare încercarea este, chiar dacă este aspră, totuși foarte potrivită să facă credința să se reverse în laudă și preamărire față de Acela care nu numai că a dat credința dar care și o lasă să treacă prin creuzetul încercării, supraveghind-o fără încetare și neobosit.

Dar sărmanii ucenici au eșuat în acest moment al încercării. Încrederea lor a dispărut, și au trezit pe Domnul cu întrebarea nedemnă: «Nu-Ți pasă că pierim?» Ah, ce creaturi suntem noi oamenii! Suntem înclinați ca la o singură încercare, care ne iese în cale, să uităm mii de dovezi ale dragostei. – David a spus: «Într-o zi voi muri prin mâna lui Saul», și totuși, cât de cu totul altfel au decurs lucrurile! Saul a căzut pe muntele Ghilboa și David a fost înălțat pe tronul lui Israel. Ilie a fugit de atacurile Izabelei, și ce s-a întâmplat? Izabela a fost fărâmată în bucăți pe pardoseala de piatră și Ilie a fost înălțat la cer într-un car de foc. Tot așa și aici: ucenicii credeau că sunt pierduți cu Fiul lui Dumnezeu la bord, și care a fost rezultatul? Furtuna a amuțit, și lacul a devenit liniștit prin glasul care la început a dat naștere la valuri. «Și, trezindu-Se, a mustrat vântul și a spus mării: „Liniște! Taci!” Și vântul a stat și s-a făcut liniște mare.»

Ce plinătate de har și maiestate! În loc să amenințe pe cei care I-au deranjat liniștea, El a mustrat vântul și lacul, care i-a speriat. Așa a răspuns El la întrebarea lor: «Nu-Ți pasă?» Ce Domn binecuvântat! Cine nu ar vrea să se încreadă în Tine? Cine nu ar vrea să se închine Ție pentru harul Tău îndelung-răbdător și dragostea Ta care niciodată nu mustră?

Este ceva desăvârșit de frumos în felul cum Domnul nostru trece fără efort din liniștea omenescului desăvârșit în activitatea Dumnezeirii adevărate. Ca Om dormea obosit de lucru pe o pernă, și ca Dumnezeu Se ridică și cu vocea Sa atotputernică liniștește furtuna și lacul.

Astfel era Isus Dumnezeu adevărat și om adevărat, și tot așa El este încă și acum gata să aline nevoia poporului Său, să ridice pe cei doborâți și să mângâie pe cei fricoși. Să ne încredem Lui totdeauna în simplitate și copilărește. Noi nu avem nici o idee cât de mult pierdem dacă nu ne rezemăm zilnic pe brațul lui Isus și nu luăm de la El sfat și ajutor. – Vom fi foarte ușor speriați. Orice adiere de vânt, orice val, orice nor ne neliniștește și ne îngrozește. În loc să ne așezăm liniștiți și să ne odihnim lângă Domnul nostru, suntem plini de groază și consternare. În loc să folosim furtuna ca o ocazie să ne arătăm încrederea noastră în El, o luăm ca prilej să-L întristăm prin îndoiala noastră. De îndată ce se arată o greutate neînsemnată, ne temem că pierim, cu toate că El ne-a asigurat că fără voia Lui nici un păr nu

va cădea de pe capul nostru. El ne poate spune și nouă, așa cum a spus ucenicilor: «Pentru ce sunteți fricoși? Cum de nu aveți credință?»

Uneori pare cu adevărat, ca și cum noi n-am avea credință. Dar cu toate acestea El este totdeauna gata să ne păzească și să ne ajute, în timp ce noi ne îndoim așa de ușor. Ce dragoste gingașă! El nu Se poartă cu noi potrivit cu gândurile noastre joase cu privire la El, ci potrivit cu dragostea Sa desăvârșită față de noi. Aceasta este mângâierea și sprijinul sufletelor noastre pe drumul prin oceanul furtunos spre odihna veșnică. Hristos este în corabie. Fie ca aceasta să ne fie de ajuns! Să ne încredem liniștiți în El. Fie ca în inimile noastre să existe totdeauna acea liniște profundă care se naște din adevărata credință în Isus. Atunci nu vom fi ispitiți să întrebăm, «Nu-Ți pasă că pierim?», chiar dacă furtuna va vui și apele lacului se vor înălța cât munții. Este imposibil să pierim cu Hristos în inima noastră. Fie ca Duhul Sfânt să ne învețe să ne folosim pe deplin de Hristos. Hristos trebuie primit prin credință și savurat în inimă. Să fie așa, spre lauda Sa și pentru pacea și savurarea care dăinuiește pentru noi!